

Azon a tavaszon Durci már nyolcéves volt. Okos, jól nevelt cicalány, aki nemcsak azt tudta, hogyan kell hízelegni a gazdinak, hanem azt is, hogyan kell szinte észrevétlenül érvényre juttatni az ő akaratát. Némi hízelgéssel, némi rafinációval, de mindig nagy szeretettel. Mondhatnám úgy is, hogy öntudatos szingli lett, hiszen már a kora és az életmódja is erre utalt, de minden összehasonlítás sántít. Durci az Durci és kész.

Egyszer az orvosa megkérdezte, hogy tulajdonképpen miféle cica is ő, mert a szobacicáknak egészen más védőoltásra van szükségük, mint a kertben, mezőn csatangolóknak.

– Hát most megfogott, doktor úr – bizonytalanodtam el hirtelen, és a feleségetől vártam a felmentő választ –, mert hogy vagy mindkettő, vagy egyik sem. Attól függ, milyen kedve van.

– Az a helyzet, doktor úr – mondta a nejem –, hogy bent lakik a szobában, de van egy kis kertünk, és ha éppen arra szottyán kedve, nyaffant egyet, és kiengedjük, hadd kergesse a virágok közt a lepkéket.

– No meg az apró gyíkokat – tettem hozzá némi éllel. – A minap is majd a frászt hozta a nejemre, amikor letette az ajtó előtt a gyíkokskát. Bekopogott a farkával, aztán várta az elismerést.

– Te csak ne keltsd rossz hírét annak a cicának – nézett rám szigorúan a feleségem. – Aztán meg majd nem győződ simogatni, hogy megbocsásson...

Megkapta a megfelelő oltást, és kergette tovább a pillangókat, reszketve csattogtatta a fogsorát a fákon csivitelő madarak láttán. Szóval a legnagyobb rendben volt körülötte minden. Éppen a születésnapját ünnepeltük április elején, amikor a kerti hintán ücsörögve tervezgettük, mit kellene ültetnünk az idén ebbe a néhány lépésnyi kertbe. Durci természetesen a hintapárna közepén foglalt helyet közöttünk és kéjes dorombolással jutalmazta a kétoldali simogatást. Aztán, hogy még nagyobb nyomatékot adjon királynői tetszésének, egy-egy ügyes faroksimítással jutalmazta alattvalóit.

– Vessünk borsót, vagy babot – mondta a feleségem. – Egy-egy finom levesnek való ebben a kis kertben is megterem.

– Meg hát – szólt át a kerítésen a szomszéd kertben kapálgató Maris néni. – Feltéve, ha nem hancúrozzák ki a macskák. A minap is itt láttam azt a nagy fekete kandúrt. Ott ólálkodott a Durcikatok körül. Rá is uszítottam a Morzsimat, nehogy már összepiszkítsák nekem a kertemet ezek a bűdös nyaffancok.

– Gondolom, nem a mi cicánkhoz jött az a kandúr – mondtam –, hiszen tudod, hogy ivartalanítva van...

– Tudom, hogyne tudnám, meg a kandúr is biztosan érzi, de ismerem a kandúrok fajtáját is – dohogott tovább Maris néni. – Nézd meg a sarki kocsmakörnyékét! Úgy bűzlik, mint egy nyilvános vécé, amelyiknek nem vették észre, hogy meghalt a takarítónője.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy a Durci?...

– Azt akarom mondani, hogy a macskák szanaszét hagyják a piszkukat. Olyanok, mint a részeg férfiak.

Ez már mondhatni, hogy durva rágalmazásnak számított Durcival szemben, hiszen köztudomású volt, hogy apró kölyökkorától kezdve szobatiszta volt anélkül, hogy különösképpen tanítani kellett volna rá. A vérében volt, úgy született. Az már csak a hab volt a tortán, hogy még külön meg is dicsértük érte. Mindig volt alom is konyhában, de nem nagyon kedvelte. Ha csak tehette, kikéredzkedett a kertbe, ásott egy mély gödröt, abba végezte el a dolgát, miközben vigyázott, nehogy megzavarja valaki. Aztán akkurátusan bekaparta, még

körbe is szaglászta. Gondolom, az ősei néhány ezer évvel ez-előtt így védekeztek a ragadozók ellen és ez megmaradt a génjeiben.

Ezek után hogyan háborított volna föl, ha holmi részeg kocsmatöltelékekhez hasonlítják.

– Te csak ne szapulj a mi cicánkat – mondtam –, hiszen a te Morzsikád meg minden fát megkeresztel...

– De legalább nem kaparja ki a virágaim gyökerét.

– A mi cicánk sem – állt mellém a nejem. – Te is látod, hogy itt, a száletli mellett van egy kis ágyás, ami az övé. Itt mindig van puha föld, amibe kaparhat.

– Jól van, no, meg ne sértődjétek már! – támaszkodott a kapanyélre Maris néni. – Tudom én, hogy tisztességes macska a ti Durcikatok, csak jár a szám. Különben hogy is érhetett volna meg nyolc évet az én kutyám közelében?

Így esett, hogy azon a tavaszon zöldbabot ültettünk az egyik virágágyásba. Mármint a virágok helyett. Maris néni is azt vetett, aztán hogy-hogy nem maradt egy kis vetőmagja. Ideadta, mi meg elültettük. Már csak azért is, hogy mindkét kertben legyen puha föld, amiben kaparhat a Durci. Egyfajta kísérlet volt ez, afféle tisztességpróba, hogy ellen tud-e állni a kísértésnek. Ha igen, dagadhat a keblünk a büszkeségtől, milyen jól nevelt okos cicánk van. Ha mégsem, hallgathatjuk a szomszédasszony szemrehányásait.

És eljött a magok csírázásának, kelésének ideje. Árgus szemekkel figyeltük, hol, hogyan bújnak ki az apró, zöld növénykék, hol marad esetleg üres folt. De nem, kikelt valamennyi mag. Durci a jó gazda gondosságával körbejárta, felmérte az új növényeket, megszagolgatta külön valamennyit, s úgy vigyázott rájuk, mint egy igazi csósz. Be is érett mindkét kertben a zöldbab. Amikor leszüreteltük, a két asszony együtt főzte meg a tejfölös zöldbabelevest. Bizonyíthatom, hogy nagyon finom volt, én kétszer is mertem belőle. Durcinak is kínáltuk, de ő inkább a száraz macskatápot választotta.

– No, mit szólsz hozzá – kérdeztem a szomszédasszonytól – kiállta Durci a tisztességpróbát?

– Ki, becsülettel kiállta, mintha csak tudta volna, hogy ti szavatokért kell kezeskednie.

Megérdemli a jutalomfalatokat. És ha már itt tartunk, van egy újabb ötletem. Üres a babos ágyás. Vessünk bele salátát. Őszig még az is megnőhet, ha locsoljuk.

– És ha a Durci mégis kikaparja a magot? – mondtam kaján vigyorral.

– Butaságokat beszélsz – intett le Maris néni. – Ez egy tisztességes cica, soha nem tenne olyat.